

En ny start!

Vi må lære å leve hver dag, hver time, ja, hvert minutt som en ny begynnelse, som en unik mulighet til å gjøre alt nytt. Tenk om vi kunne leve hvert øyeblikk som om det var svangert med nytt liv. Tenk om vi kunne leve hver dag som om det var en dag full av løfter. Tenk om vi kunne gå gjennom det nye året og alltid lytte til stemmen som sier til oss: «Jeg har en gave til deg, og jeg gleder meg til du åpner den!» Tenk om.

Kan fantasien vår virkelig føre oss til sannheten om livet? Ja, det kan den! Problemet er at vi lar fortiden, som blir lengre og lengre for hvert år, si til oss: «Du vet alt; du har sett alt, vær realistisk; fremtiden vil bare bli en gjentakelse av fortiden. Prøv å overleve så godt du kan.» Det finnes mange slu rever som hopper opp skulderen vår og hvisker den store løggen i ørene våre: «Intet er nytt under solen ... ikke la deg lure.»

Når vi lytter til disse revene, får de etter hvert rett: Det nye året, den nye dagen, den nye timen blir tom, kjedelig, tam, uten noe nytt.

Så hva skal vi gjøre? Først må vi sende revene tilbake dit de hører hjemme: i revehiet. Så må vi åpne hjerte og sinn for stemmen som runger gjennom vårt livs daler og åser: «La meg vise deg hvor jeg bor blant mitt folk. Mitt navn er 'Gud-med-deg.' Jeg vil tørke bort hver tåre fra øynene dine; døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som en gang var, er borte» (Åp 21,2–5).

Here and Now

La deg forankre i Guds kjærlighet

Da Jesus ble døpt i Jordan-elva, hørte han en stemme fra himmelen som sa: «Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede» (Matt 3,17). Disse ordene viste at Jesu sanne identitet var at Gud elsket ham, Jesus var Guds elskede. Jesus hørte virkelige den stemmen, og alle hans tanker, ord og gjerninger sprang ut av denne dype vissheten om at han var uendelig høyt elsket av Gud. Jesus levde ut fra dette ankerfestet i Guds kjærlighet. Selv om han ble dypt såret av menneskers avvisning, sjalusi, krenkelser og hat, forble han forankret i Farens kjærlighet. Ved slutten av livet sa han til disiplene: «Det kommer en time, ja, den er nå, da dere skal bli spredt og gå hver til sitt og la meg bli igjen alene. Likevel er jeg ikke alene, for Far er med meg» (Joh 16,32).

Jeg vet nå at ordene Jesus hørte i dåpen er ord som også sies til meg og alle mine brødre og søstre i Jesus. Min hang til å avvise og undervurdere meg selv gjør det vanskelig å virkelig høre disse ordene og la dem synke ned i dypet av hjertet. Men når jeg tar imot disse ordene, blir jeg satt fri fra min trang til å bevise min verdi overfor verden. Da kan jeg leve i den uten å være av den. Når jeg tar imot sannheten om at Gud elsker meg som sitt eget barn, betingelsesløst, kan jeg sendes ut i verden for å følge Jesu eksempel, tale og handle slik Jesus gjorde.

Beyond the Mirror

Hjertet er kjernen i ditt vesen

I bibelsk forstand er hjertet kjernen i vårt vesen. Jeg snakker ikke om muskelen, men om hjertet som symbol for kjernen av vårt vesen. Det vakre med hjertet er at det er der vi er mest oss selv. Det er kjernen av vårt vesen, vårt åndelige sentrum. Alenehet og stillhet er for eksempel måter å finne veien til hjertet på, for hjertet er stedet der Gud taler til oss, der vi hører stemmen som kaller oss «elskede». Det er faktisk vårt aller personligste, næreste sted. I den berømte fortellingen sto Elias foran hulen og ventet på Gud. Gud kom ikke i stormen og ikke i jordskjelvet, men i lyden av skjør stillhet (se 1 Kong 19,11–12). Denne lyden av skjør stillhet ... taler til hjertet. Bønn og alenehet er måter vi kan lytte til stemmen som taler til hjertet i kjernen av vårt vesen på. Noe av det mest fantastiske er at hvis du trenger dypere og dypere ned i dette stedet, møter du ikke bare Gud der, men hele verden.

Beloved: Henri Nouwen in Conversation

Du er elsket

Som min egen kamp viser, *føler* jeg meg ofte ikke som Guds elskede barn. Men jeg *vet* at det er min aller mest grunnleggende identitet. Jeg vet at jeg må velge den fremfor å lytte til mine egne innsigelser.

Sterke følelser slynger deg omkring, du kan avvise og til og med hate deg selv. Men du er fri til å reagere som du vil. Du er *ikke* hva andre, eller til og med du, tenker om deg selv. Du er *ikke* det du gjør. Du er *ikke* det du har. Du er et fullverdig medlem av den menneskelige familie. Gud kjente deg før du ble unnfanget og formet i din mors liv. De gangene du føler deg ille til mote, velg å være tro mot sannheten om hvem du virkelig er. Se deg i speilet hver dag og bekjenn din sanne identitet. Velg å handle før følelsene tar over styringen og stol på at følelsene dine en dag vil samsvare med synspunktene og tankene dine. Velg i dag, og fortsett å velge, denne fantastiske sannheten. Som en åndelig øvelse kan du bekjenne og holde fast ved din grunnleggende identitet som datter eller sønn av en personlig Skaper.

Home Tonight

Vit at du er velkommen

Din største frykt er å ikke være velkommen. Det knytter seg til fødselsfrykten – frykten for ikke å være velkommen i dette livet – og dødsfrykten – frykten for ikke å være velkommen i det neste livet. Det er den dyptliggende frykten for at det ville vært bedre om du ikke var blitt født.

Her står du overfor kjernen i den åndelige kampen. Vil du gi etter for de mørke kreftene som sier at du ikke er velkommen i dette livet, eller kan du stole på stemmen til ham som ikke kom for å fordømme deg, men for å sette deg fri fra frykt? Du må velge livet. Hvert eneste øyeblikk må du velge å stole på stemmen som sier: «Jeg elsker deg. Jeg vevde deg i din mors liv» (Sal 139,13).

Alt Jesus sier til deg kan oppsummeres i disse ordene: «Vit at du er velkommen». Jesus tilbyr deg et nært og personlig liv med Faren.

The Inner Voice of Love

Lev under velsignelsen

Når et familiemedlem eller en venn dør, når vi mister jobben, når vi stryker til eksamen, når vi gjennomlever en separasjon eller skilsmisse, når en krig bryter ut, når et jordskjelv ødelegger hjemmet vårt eller berører oss på annet vis, er det lett å spørre: «Hvorfor?» «Hvorfor meg?» «Hvorfor nå?» «Hvorfor her?» Det er så krevende å leve uten et svar på dette «Hvorfor?» at vi lett lar oss lede til å tenke at hendelser vi ikke har kontroll over, er noe vi bevisst eller ubevisst kan vurdere selv. Når vi har forbannet oss selv eller latt andre forbanne oss, er det svært fristende å forklare alt det vonde vi opplever som et uttrykk for eller en bekreftelse på denne forbannelsen. Før vi innser det fullt ut, har vi allerede sagt til oss selv: «Du skjønner, jeg tenkte alltid at jeg ikke var noe tess ... Nå vet jeg det helt sikkert. Livets fakta beviser det.»

Det store åndelige kallet til Guds elskede barn er å trekke det som er ødelagt i livet deres bort fra forbannelsens skygge og legge det under velsignelsens lys. Det er ikke så lett som det høres ut til. Mørkets krefter rundt oss er sterke, og vår verden har lettere for å manipulere dem som avviser seg selv enn dem som aksepterer seg selv. Men når vi lytter oppmerksomt til stemmen som kaller oss «elskede», blir det mulig å leve med det ødelagte, ikke som en bekreftelse på det vi er redd for, nemlig at vi skulle være verdiløse, men som en mulighet for å rense og utvide velsignelsen som hviler over oss. Fysisk, psykisk eller emosjonell smerte oppleves radikalt forskjellig om den leves under velsignelsen eller forbannelsen.

Life of the Beloved